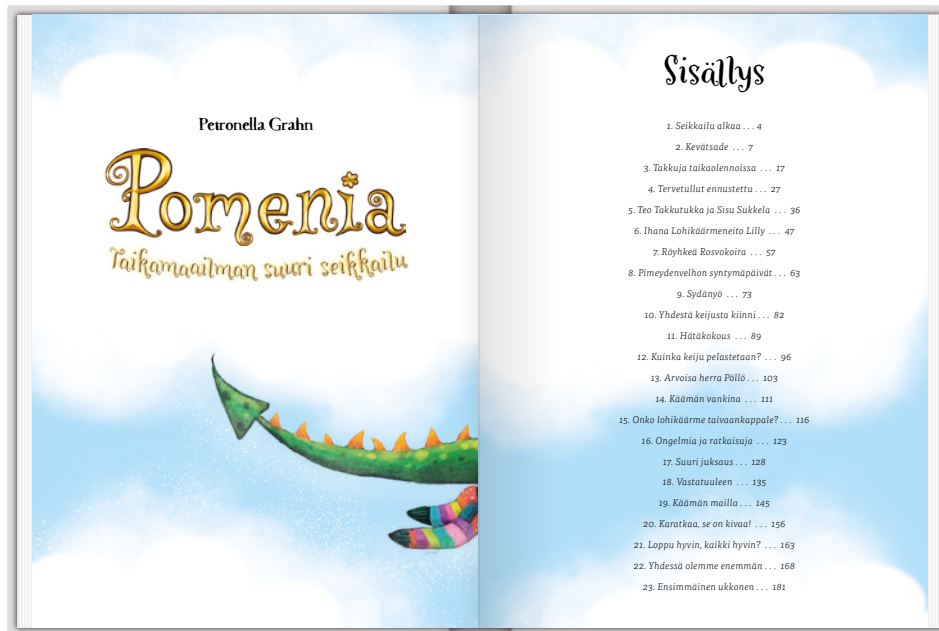

Näinhän ne illat yleensäkin aloitettiin, pyörimällä ja hyörimällä, mutta aina lopulta tuli hyvä uni. Ja tarina.

- Olipa kerran... äiti tuumi ja etsi tarinan ensimmäisiä sanoja,
- olipa kerran, aina ja ikuisesti...

- Ikuisesti?

- Ikuisesti. Pomenian taikamaailma. Ihmisten maailmassa oli talvi ja ilta, mutta Pomeniassa oli kevät ja ihka uusi aamu. Hiirenkorvat avatuivat utuvun pehmoisina, ja kukat venyttelivät varsiaan. Talviuniltaan heränneet otukset, joiden turkissa oli uniekpejä ja painuunia, haukkottelivat niin, että leuat natisivat. Ja Unimestari Unonen... Muistatko Unimestari Unosen?

Teo nyökkäsi varpaillaan, joten äiti jatkoi:

- Niin, Unimestari Unonen seiso kevään kukkien ja tuoksujen ympäröimänä. Hän oli kääritynyt violettiin sadetakkiin ja tahystettui taivaalle. PAINAVAT pilvet lippuivat hitaasti lähemmäs niin alhaalla, että puiden latvat raapivat niitä. Pilvet kantoivat mukanaan vettä ja miettivät, minne voisivat kuormansa pudottaa. Unonen heilutti käsiansäällä pilville ja hikkaisi: "Juhuu! Tähne, tähne! Antaa sataa! Tuhatta ja sataa!"

Ja niin alkoi ropista.

PLOS

Ensimmäinen pisara putosi Unosen nenälle.

PLOS

Toinen pisara putosi otsalle, PLOP, kolmas olkapäälle.

PLOP, polvelle, PLOP, varpaalle. PLOP PLOP.

Sadeperästä kastelivat Unosen täällä varpaisiin. Hän riisui nopeasti sadetakkinsa virstäköiden satteen tieltä ja lähti hyppimään lätäköihin, sillä hän halusi kastua läpimäräksi. Myös kruunupäinen hataa Hiiri ja pinkkisiipinen Lilly Lohikäärmeine kiiruhtivat ulos kastumaan. Ötöisiä, keijuja ja muita taikamaailman asukkaita putkahтели esiin puista, kyyhkystä ja kolosta. Sade tarkoitti tanssia ja juhlaa. Pian saateissa oli melkein yhtä monta tanssijaa kuin oli pisaroita.

Myös Pimeydenvelho Käämä Kemppinen oli ulkona. Hän veti hatuaan alemmas synkeiden kasvojensa suojaksi ja rapisteli auki suuren, siistiksi tärkätyn, mustan sateenvarjonsa. Hänellä ei ollut aikomustaan tanssia eikä kastua. Ehei, hän oli niin kuiva, että natsi kävelles-

äänä ja tuoksuihin vanhalle, lahonneelle puulle. Käämä kuoli kilsien viien hupsuttelutietoon ohji ja potki kumoon tenttialastiota, joita keujot kutsuivat kantanoiden olui, sillä sadeisapari rummuttivat niihin hauskoja ääniä. Hän repäisi pitkällä kynsiläällä saatesta roikuvvat riipukepöytä ja lakanapyykin riitti. Käämä katsoi kohtaamisensa kaaveja niinä tyylysti, että ne yrittivät perustaa takaisin maan sisään ja riitelivät siitä, কেনা idea yllyttämään oli ollut näytettyä. Monet purskahdettiin itkuun, ja kymmelele sekoittuivat sadeveten. Pimeyden huonon ras- kaat aseeket painoivat maahan kengänjalkia, jotka täyttyivät kyy- nelvedestä. Käämä myhäili miellissäan. Itku oli hanelle tuttua, sillä hän oli unohtanut, millaista on uskoa hyvään.

Velho seiso! tytyväisenä kädet puuskassa, kun hänen ohitseen vilahti kirkkaiden olentojen parvi. Olennot lensivät kierroksen kaiken pelkäävien otusten luona. Siivet välkkyivät kuin vahvimmat miekat, ilmassa kimalsi ja itku vaihtui taas varovaiseen iloon.

- Keijut! Käämä Kemppinen äyskäisi ärtyneenä. - Eikö tällä hyvyydellä ole mitään rajaa?

Keijut kaartelivat kauempana ja välttelivät akaistä Kaamaa, mutta pieni Ruttu-keiju pysähtyi kesken lennon, nyripisti päättäväisesti nykeröistä nenaansa ja pysähtyi tuijottamaan Pimeydenvelhoa tiukasti silmästä silmään.

- Ei ole! Raja on vain siinä, että hyvä voittaa pahan! Aina! Ruttu
räkäisi.

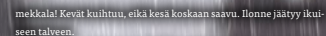
Käämä ei voinut uskoa korviaan.

- Mitä? Haastatko sinä keijunrääpäle MINUT, suuren velhon?

- Haastan, jos tykkäät häviämisestä, Ruttu kikatti ilikurisesti.

Se sai Käämän entistä ärtyneemmäksi.

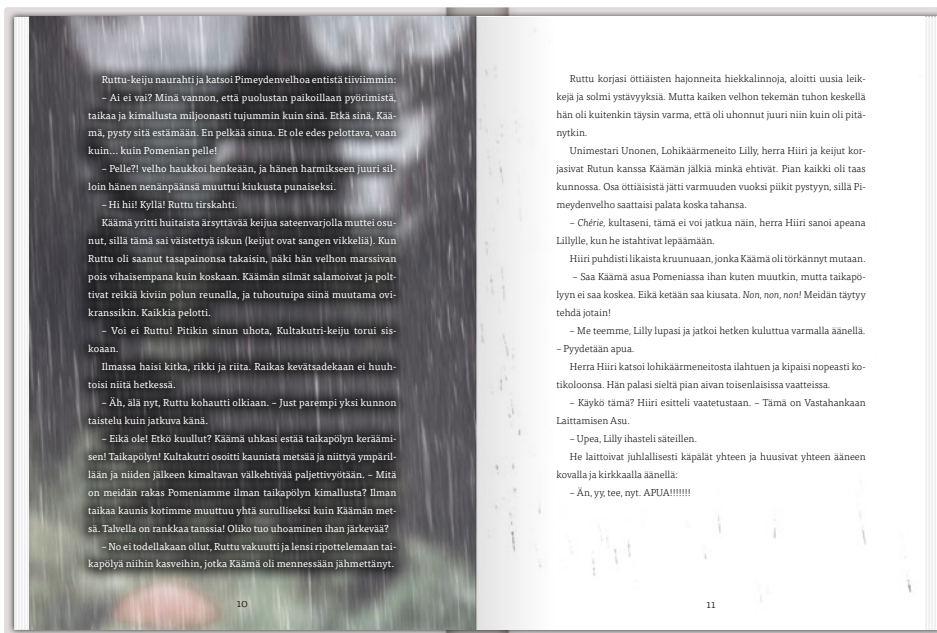
- Minä en häviä, en koskaan, velho julisti ja siristi silmiään. - Estän taikapölyn keräämisen ja jakamisen. Siihen loppuu Pomenian

Käämä Kempainen nauraheli hapanta, raapivaa nauruaan, kunnes yhtäkkiä lopetti. Hiljaisuus laskeutui. Tuntui kuin kaikki ilo ja onni olisi viety pois ja tilalle olisi laitettu synkkää tyhjyyttä. Muiden järkytyksestä innostuneena hän jatkoi:

- Ärsyttävä taikapölynne kimaltaa jo kotiin! Käämäkalloon saak-
ka. Sitä kertyy nurkkiin, joka paikkaan. Se sotkee juuri siivotut pai-
kat. Ja tämä tanssi! Minne ihmeeseen te tanssimmalla luulette pääse-
vänne? Ei paikoillaan pyöriminen vie minnekään. Käsitämätöntä.

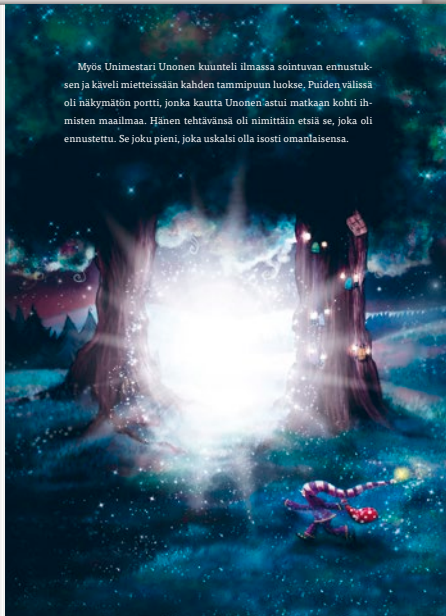

Tuuli lauloi ennustuksen niin, että kaikki Pomeniassa kuulivat sen:

Kun ikävyys uhkaa katkoa kukat,
kun kylmään ei riitä villasukat,
tarvitaan peikko takkuinen
ihan voin pikkuinen.
On lentävä se, ken lentänyt ei,
kohtalo nämä yhteen vei.
Auttaa sisäinen liekki ja sinnikkyys,
olkoon iäti kestävä ystävyys.
Taikalinna ei osaa suojata taikaa,
tarvitaan se, joka ymmärtää aikaa.
Taikamaailma tarvitsee ihmisen mieltä,
sen, joka osaa taikojen kieltä.
On kaikelle tilaa, on valoa, tuskaa,
on iloa, riemua, piikkipuskaa.
On kaikelle paikkansa, aikansa kyllä,
kun pitää rohkeuden viittaa yllä.

Myös Unimestari Unonen kuunteli ilmassa sointuvan ennustuk-
sen ja kaveli mietteissään kahden tammipuun luokse. Fuiden välissä
oli näkymätön portti, jonka kautta Unonen astui matkaan kohti ih-
misten maailmaa. Hänen tehtävänsä oli nimittäin etsiä se, joka oli
ennustettu. Se joku pieni, joka uskalsi olla isosti omanlaisensa.

3. Takkuja taikaolennoissa

Teo kömpi esiin sängyn alta ja sukelsi pehmeinä odottaviin
peittoihin.

– Äiti, minä en tajua. Miten Pomenia voi olla hyvä paikka, jos siel-
lä on Pimeydenvelho? hän ihmetteli.

– Niin... kaikessa on aina kaksi puolta, niin täällä kuin Pomenias-
sakin. Kauneudessa on varjoja. Mustaa pitää olla, että muut värit nä-
kyvät kirkkaammin, äiti sanoi. – Ja voiko huomata olevansa rohkea,
jos ei koskaan pelkää?

Äiti siliitti Teon hiuksia.

– Ovatpa sinun hiuksesi takussa, olet aivan kuin peikko.

– Minä haluankin olla peikko, Teo tokaisi veikeästi hymyillen ja
pomppi sängyllä hassuja hyppyjä.

Sitten poika mönki peiton alle ja käpertyi pienelle unisykkyrälle.

- Sirlimpaisi! Tässä taas ollaan!

Lila Lempeä, keijuista tunnollisin, nousi ylös tanssien, pyöritti Aurinkoisen leikkisissä säteessä ja naurooi onnellisesti. Ruttu-keiju kurkkasi muista erillään olevasta sängystään mutta käpertyi takaisin peiton alle piiloon. Häntä ärsytti. Hän olisi toivonut jotain muuta kuin ainaista tavallista keijuilua. Ruttu nousi aina omia aikojaan ja aivan varmasti eri lailla kuin muut...

Kultakutri Kulmainen, Sissi Suloinen, Hilda Hihittäjä ja Hansu Haaveilija suuntasivat innoissaan vaatekaapille valitsemaan päivän pukimia. Fifi Fantastinen katsoi vaatekaapin peleistä omaa kuvansa, hyppäsi takaisin vuoteeseen ja alkoi itkeä.

- Yhyy-yyhy! Hiukseni ovat aivan liian takussa! Fifi parkui.

Lila, Hansu, Hilda ja Sissi ryntäsivät lohduttamaan ja silittelemään surkeana itkevää keijua.

- Oi sisko, kaikkihan me olemme aamuisin takkuisia, ja joskus kiukkuisiakin, Lila rauhoitteli.

- Niin mutta näin kauheaa tuulenpesää ei ole koskaan ollut kennäläkään, ei ikinä! Fifi jatkoi parkumistaan.

Yhtäkkiä hän hiljeni ja jähmettyi:

- Apua! Minua pelottaa. Älkää vain sanoko, että tarvitsemme... SAKSIA!

Kaikki noin seitsemän keijua pääsivät niin kauhistuneen huudon, että koko tammipuu vavahi ja sen pikkuruiset ikkunat helisivät. Ikkunalaudalla lekotteleva Matonenkin pudotti huopaisen hattunsa.

- Ei! Ei saksia!

22

- Ei, Fifi, ei todellakaan, vakuutti Lila kyynelsilmin. - Mitä sinä oikein puhut! Keittääkö teetä. Tehkää voileipiä. Tarvitsemme nyt aamupalaa!

Alkoi kova kuhina, kun keijut lentelivät ympäriinsä ja haalivat aamupalatarvikkeita. Kaiken hulinan keskellä Kultakutri kumartui takkuisimman puoleen ja henkäisi Fifille ilahtuneen huomion:

- Katsohan pikkusisko, suorissa hiuksissa Aurinkoinen kimaltaa usein vain yhdellä tapaa. Mutta kimuranteissa kiemuroissa säteet hohtavat monella lailla. Sinun takkuisin tukkasi on täydellisen ihana.

- Nyyh! Onko? Ihanko totta? Fifi nosti kasvonsa tyyntästä ja pyyhki kyyneliään.

Kultakutri näköytty varmasti ja ojensi hänelle käsipeilin:

- Katso itse vaikka.

Aurinkoisen säteet kimmelsivät Fifin hiuksissa.

- Ooh! Ihanaa! Keijut henkäisivät ja supattivat kauniita ajatuksia kimaltavien takkujen äärellä.

Sinä aamuna aamupala tarjottiin Fifin sängyssä. Keijut selvittivät tarpeettomat takut hellästi mutta antoivat loppujen ollen. He söivät ja joivat ja voimistuivat, latautuivat ja valmistautuivat, sillä seuraavaksi oli edessä... pukeutuminen! Jos oli keiju, ja varsinkin jos oli yksi Pomenian noin seitsemästä keijusta, pukeutumista varten aamupalaa kannatti tankata - ja paljon.

- Tänään on uusi päivä. Se syntyy juuri nyt, kun Aurinkoinen nousee.

- Se on siis... SYNTYMÄPÄIVÄ.

- Päivän syntymäpäivä!

- Synttärilt!

- JUHLAT!

23

Keijut hihkuivat ja saivat taas uuden syyn pukeutua miten vain ihanasti. Näin keijut tekivät: he keksivät joka aamu jonkin syyn itsensä koristelemiseen. Olivathan vaatteet toki vain vaatteita, sen tiesi jokainen keiju, mutta pukeutuminen oli vain niin riemukasta.

Keijut avasivat kiireesti kaapit ja kaatoivat vaatekoreja lattialle. He pyörittelivät ja lentelivät vaatekäsöjen ympärillä, supusivat ja pulputtivat.

- Hei! Onko kukaan nähnyt violettiä hattua?

- Missä on tähtimekko? Minä haluan pöröhaalari, kruunun ja rusetteja!

- Sopiiko yönsamettinen pusero kumisaappaisiin? No tietenkin!

- Entäs käyvätkö punaiset helmet villapaidan ja perhospinnin kanssa? Tai verkkarit?

- Tietenkin! Kaikki, mikä tuntuu hyvältä, käy!

Näin oli, sopivaa asiaa ei nähnyt peleistä vaan tunnustelemalla, pystytkö siinä lentämään. Sitä testailtiin pyrähdysin. Uskomatonta mutta totta: lopulta jokainen keiju oli valmis (paitsi Ruttu, joka haukotteli vielä peiton alla). Keijut ihailivat itseään ja toisiaan.

- Minä olen nyt TÄYDELLINEN.

24

- Sinä olit täydellinen jo ennen uusia vaatteita.

- Hi hii, niin. Nyt olen eri lailla täydellinen.

- Minäkin olen TAAS upea-upea-UPEA!

- Ihanaa! Taidan jäädä ikkunalaudalle Aurinkoisen säteisiin kimaltelemaan, ja...

- Ei, et voi. Meillä on vielä paljon tehtävää!

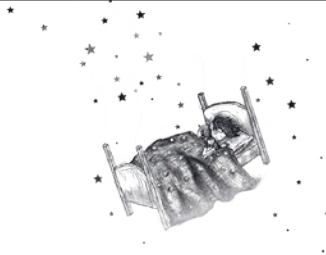
Keijujen tärkeänä tehtävänä oli kerätä taikapöly Kukkakedon kukista. Vain keijuilla oli taikalusikoita, joilla kukat avattiin. Aikojen alusta asti keijut olivat lennelleet kedolla ja keränneet taikapölyä talteen pusseihinsa. Niin oli aina tehty, kukasta kukkaan ja keijusta keijuun. Joka päivä keijut veivät täydet pussit Taikalinnaan ja tyhjänsivät taikapölyn salaiseen luukkuun linnan katolla. Taikalinnan prinsessa Petronella jakoi taikaa kaikille tarvitseville. Prinsessa toimitti taikapölyä myös Unimestari Unosen käyttöön.

Lopulta myös Ruttu oli saatu sängystä ylös ja keijut lennähtivät ulos tammipuun ikkunoista taikapölypussit mukanaan. Matka Kukkakedolle kuitenkin viivästyi, sillä ukkona heita odotti erikoinen näky. Naapurittamman herra Hiiri puhisi ja ahisi mustavalkoraidallisessa urheiluasussaan ja yritti kiivettä häntäpä edellä puhuh. Nenä oli nurmikossa, takatassut koholla puuta vasten. Unimestari Unonen myhäili tyytyväisenä vieressä. Hän oli jalleen kerran yllyttänyt Hiirtä tekemään jotain erikoista.

- Unimestari Unonen, Sissi-keiju torui, - hyi sinua! Ei saa yllyttää yllytyshullua!

25

– Saapas, Unonen väitti vastaan, – herra Hiiri saa taas uudenlaisen kokemuksen, ja uudet kokemukset ovat tärkeitä.

Unonen oli kuullut ihmisten maailmassa sanonnan ”ei voi kiiveta häntä edellä puuhun” ja oli tietenkin kertonut sen herra Hiirelle.

– Pystyy, pystyy, jaksaa, jaksaa, *allez, allez*, Hiiri puuskutti kasvat punaisina, häntä ja viikset keskittyneesti väpättäen.

Hän kurotti hännällään kohti oksia ja hinasi itseään yhä korkeammalle ja korkeammalle, kunnes totesi tyytyväisenä saavuttaneensa tavoitteensa:

– *Regarde-moi!* Minähän sanoin! hän iloitsi. – Taas kerran ihmiset olivat väärässä!

Heti sen sanottuaan hän putosi. Hän oli vilkaissut taivaalle ja hämmentynyt näkemästään niin, että oli unohtanut pitää hännällään kiinni oksasta.

Taivaalla leijui sänky.

4. Tervetullut ennustettu

Herra Hiiri selvitteli putoamisesta pokkyaista päättään tammi-puun juurella ja katsoi uudelleen taivaalle. Kyllä: siellä leijui sänky. Mitä ihmettä? Lentävä esine oli ensin niin korkealla, että siitä näkyi vain pohja ja hulmuavat pilkulliset lakanat. Mutta sänky se selvästi oli. Se leijui koko ajan alemmas. Pian erottui pelästynyt silmäpari. Joku oli sängyn kyydissä. Tämä joku puristi kaksin käsin peittoa ja näytti hämmästyneeltä. Sänky laskeutui kevyesti tömpähtäen tam-mipuiden väliin Unosen, Hiiren ja keijujen eteen.

– Hahhaa! Juuri oikeaan aikaan ja ajoissa! Mainiota! Tervetuloa, tervetuloa, Unimestari Unonen toivotteli.

Unosen korkea ja omapäinen hattu, herra Hattunen, nyökkäsi kohteliaasti, ja Unonen hyppäsi tasapainottelemaan sängyn jalko-päähän.

Hämmennyksen jälkeen oivallus levisi. Oliko tämä se, josta tuuli oli laulanut?